

[Arne Bjerregaard]

bejdsløshedsproblemet, og at der har været stigende arbejdsløshed.

Dette tal kan vi reducere ad åre, hvis den øjeblikkelig førte politik lykkes, og det er nu engang målet for os, at vi skaber varige arbejdspladser. Selvfølgelig kan vi prøve på at nedsætte arbejdsløshedstallet ved at sætte beskæftigelsesarbejder i gang, men de hidtidige beskæftigelsesarbejder har jo ikke ændret arbejdsløshedstallet i positiv retning, vel fordi de stort set har været uden mål og med. Desværre lyser den røde lampe. Jeg havde meget mere at sige om beskæftigelsesarbejder og det rimelige i under de givne omstændigheder at iværksætte dem. Hvis man vil gennemføre beskæftigelsesarbejder, er det stadig væk vores opfattelse, som vi sagde til den tidligere regering, at man kun kan få en positiv effekt ud af dem, hvis man er konsekvent med hensyn til at gennemføre dem.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at der er en anden omgang.

Lawaetz (FP):

I forgårs stod det hele på gloende pæle, da man diskuterede raketter. De blev heldigvis på affyringsrampen, men med stor opmærksomhed fra det hele land og pressen. I dag har der været debat om, at man ikke rigtig gad diskutere arbejdsløshed. Jeg sætter spørgsmålstegn ved – nu tror jeg nok, det var en misforståelse – hvad der er vigtigst: arbejdsløsheden eller raketterne. Selv om vi diskuterede arbejdsløshed hver dag, kunne man vel egentlig ikke kritisere det.

Men i dag udvikler det sig til en ideologisk debat. Hr. Henning Christophersen tror på fundamentale ændringer i samfundet på længere sigt. Jeg er enig. Der mangler kun det, at det vil tage meget lang tid, før vi ser de store resultater. Det er muligt, at regeringen gerne ville gå videre og gå hurtigere frem.

Hr. Henning Christophersen nævnte de gunstige virkninger af skattelettelse; det var naturligvis en glæde at høre på. Regeringen skal have mod til at tage hårdere fat ved ondets rod, gennemføre større besparelser, større skattelettelse end de beskedne, som fremskridtspartiet opnåede i de kritiske dage. På disse felter, besparelser, skattelettelse, brem-

se på inflationen, vil regeringen altid få støtte af fremskridtspartiet.

Når jeg kalder det en ideologisk debat, skyldes det, at hr. Svend Auken og socialdemokratiet i dag kører videre på den gamle kendte melodi: endnu flere ansatte i den offentlige sektor, ungdomsgaranti, jobskabelse, flere på efterløn og nu ydermere – det chokerede mig – kortere arbejdstid. Én ting er, at man ude i fagforbundene begynder at snakke om 35 timer, men hr. Svend Auken har også, efter at han har forladt ministerposten, et ansvar. Man lytter nok stadig væk til, hvad hr. Svend Auken siger, og midt i en vanskelig situation er det ikke godt, at hr. Svend Auken går ind for et begreb som kortere arbejdstid.

Tror hr. Svend Auken og hr. Heinesen, som har langt bedre uddannelse økonomisk og samfundskundskabsmæssigt end os andre, selv på, at en kortere arbejdstid og dermed ringere og dyrere udnyttelse af det eksisterende produktionsapparat vil give erhvervslivet en bedre økonomi? Tror de, at kunstige og kostbare jobskabelser og flere at forsøge på skatteydernes regning kan rette situationen op? Tror de på andre felter dygtige og førende politikere inden for socialdemokratiet virkelig selv på disse løsninger? Hidtil har de desværre kun givet dårlige resultater. Eller er det ikke en tro, er det kun en ideologisk demonstration, der skal holde liv i de socialdemokratiske vælgere og fortsat bilde dem ind, at stigende statsdrift er lykken? Jeg tror desværre, at det er sådan.

Man kan konkludere, at den ensidige partipolitiske debat, man lytter til, ikke fører til noget som helst. Man kritiserer hr. Askjær Jørgensens dagsorden, der jo dog er så kort og så rigtig, som noget kan være. Hvem vil egentlig – jeg tror heller ikke finansministeren – sige, at der er noget forkert i, at skattelettelse ville have en meget gunstig virkning.

Fru Lone Dybkjær var inde på, at det eneste, der kunne føre til noget, var en form for samarbejde. Jeg er helt enig med fru Lone Dybkjær. Hvis vi kunne finde ud af, hvad vi skulle samarbejde om, var vi kommet et skridt videre, men kommer der et enkelt konstruktivt forslag, bliver det heglet totalt ned.

Man har f.eks. gang på gang drøftet noget så fornuftigt som en indslusningsløn. Jeg tror ikke, det har været på bane i dag, men det er da klart, det ville være en hjælp til de unge